

fra den Andens Grund. Dette har jeg sagt, og det tror jeg ogsaa, jeg kan staa ved. Det vil neppe erkjendes, at det ærede Medlem har Ret til, at man kan udvide Hegnslovgivningens Regler til at gjælde andre Tilfælde end dem, hvor der virkelig er to Naboer, der have fælles Hegn. Siden det ærede Medlem nu har bragt mig ind paa Behandlingen af dette specielle Tilfælde, som ligger for, skal jeg give den Oplysning, som jeg tror at turde indestaa for, at det, hvorom det her dreier sig, er to Pile (Th. Nielsen: Tre!), ja, maaske tre; thi det har vist sig, at hele den øvrige Række ikke staar paa Hegnet, og som Følge deraf er man nødt til at lade dem staa ifølge almindelige Grundsætninger. Naar det ærede Medlem ikke vil følge mit Raad, kan jeg ikke gjøre videre end at lade ham forsøge sin Lykke; men saa tillader jeg mig at rette det Raad til det ærede Thing, at det vil forhindre ham fra at føre dette efter min Formenting ikke vel betænkte Forslag videre.

Corn. Petersen: Det er uegnetligt, at disse høje Træer godt kunne gjøre Skade selv paa den anden Side af en Bet, og det er muligt, at Hegnsynsmændene saavel som Landvæsenkommissionen tydeligt have kunnet se det, navnlig hvis Forretningen er foretaget paa en Tid, da Sæden groede paa Marken. Det er Noget, som man godt kjender til og tydelig kan se, men hvorledes Hegnsynsmændene eller Landvæsenkommissionen har taget denne Sag, kan man jo ikke vide, jeg vil forudsætte, at de have handlet efter bedste Overbevisning. Men dermed er Sagen ikke klar, at man kan se, at Pilene have gjort Skade. Lovet paalægger at tage Hensyn til, hvad Gavn de muligens gjøre, og nu kan man maaske se, at de have gjort Skade i Nærheden, men man kan ikke se, hvad Gavn de have gjort som Lætræer for Marken længere ude. Det er et stort Spørgsmaal, om Naboetieren ikke vinder ligesaa meget ved Træerne som Lætræer, som de gjøre Skade i Nærheden af Hegnet. Dernæst er det og vil det blive en særlig indviklet Sag, naar man tænker sig, at Hegnsynsmændene eller Landvæsenkommissionen ikke alene skulde have at

gjøre med Naboen Nr. 1 — nemlig Beivæsenet — men ogsaa med Naboen Nr. 2 — Maaden ved den anden Side af Beten. Det kan virkelig ikke gaa an, de Sager ere forvirkede nok og svære nok at behandle for de Vedkommende, saa at man vilde komme i en forunderlig Forlegenhed, dersom man skulde trække det ud til flere Naboer. Jeg vil ikke fornærme det ærede Medlem med at sige, at han ikke kan være særlig kyndig i disse Sager, men han taler i Slutningen af sit lille Lovforslag om Træer, der aarlig skulle stynes — jeg skal forøvrigt lade staa hen, om Udtrykket „stynes“ er rigtigt betegnende (Stemmer: Jo!). Naar, men der tales der om høfstammede Pile, og naar det bliver sagt om dem, at de aarlig skulle stynes eller kappes, ja, saa er man snart færdig med dem, saa skulde de ikke ret længe gjøre videre Skade paa Naboens Mark, thi saa gaa de snart ud. Der gives visse Sorter Hegnsplanter, der meget godt kunne taale at affjæres eller klippes hvert Aar, og som gro meget livlige og smukke deraf; men naar man tænker paa at gjøre det ved de høfstammede, da gaar dette ikke an, thi de ville da snart gaa ud. Jeg vil ikke raade det ærede Medlem til at tage sit Forslag tilbage — han vil neppe tage Hensyn til det fra min Side —, men det skulde meget forundre mig, om det skulde gaa igjennem Thinget, blive til Lov frygter jeg ikke for.

Bahl: Jeg vil kun gjøre en kort Bemærkning ligeoverfor den høitærede Minister. Da den ærede Minister talte om det specielle Tilfælde, at der kun var ganske enkelte Pile, vil jeg kun bemærke, hvad jeg jo allerede har nævnt, at det, Sagen dreier sig om, kun var, at en Parcellist, der laa ligeoverfor en anden Parcellists Grund, kun havde med de Pile at gjøre, der laa overfor hans Grund, men Tilfældet er, at der langs hele dette Hegn og paa mangfoldige andre Steder i Landet findes en lang Række af denne Slags Pile, som den høitærede Minister selv har erklæret for at være skadelige, og som Dødsførereren i sin Tid erkjendte for at være det, der egentlig gjorde, at man lagde saa megen Bægt paa